Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — З ческого табору. — Полуднево-африканьска війна).

На вчерашнім засіданю моравского сойму закінчено дискусию загальну над шкільним буджетом. В дискусиї пос. Шилени заявив, що на случай, коли би німецка більшість соймова не хотіла прихилити ся до жадань Чехів, рішились ческі посли перервати соймові засідання. Всьо що діє ся в соймі, найде відгомін в раді державній. Також і угодова робота скінчить ся в такім случаю на нічім і робота парляментарна спинить ся. Однако Чехи надіють ся, що ще прийде час угоди. Слідуюче засідане відложено до вечера. — Ческий сойм покінчив вчера наради над внесенем пос. Кафтана в справі викупна краєм ческих копалень вугля. Внесенє передано комісиям господарскій і буджетовій. Внесенє німецкого радикала Пахера, щоби вибрати окрему комісию, котра мала би обовязок здати справу з внесення до вісьмох днів, відкинено в поіменнім голосованю 106 голосами против 33. — Німецкий посол Шрайнер закидав Чехам, що они мимо ухвали сойму голосували в парляменті за заключенєм угоди з Угорщиною. Слідуюче засідане відбуде ся в понеділок. — Шлезкий сойм ухвалив вчера ряд субвенций, почім засідане замкнено.

Narodni Listy дуже остро виступають против незнаного ще собі проекту язикового закона і взивають Чехів до обструкциї против него. Орґан Молодочехів гадає, що конференция угодова взагалі не збере ся більше. Чехи не повинні більше появляти ся на конференциї, колиб єї правительство ще раз скликало. Супротив того голосу остерігають староческі часописи перед обструкциєю, внаслідок котрої Чехи нічого не дістали ба а могли би всьо втратити. В молодоческім клюбі заволодів великий заколот. Богато послів противить ся обструкциї.

Члени бурскої депутациї в Европі дуже нерадо говорять про ціль своєї подорожи. Яко одиноку ціль подають се, що они хочуть цілому сьвітови доказати, що правда по їх стороні. Бури не хочуть ні одної пяди анґлійскої землї. Хочемо мати лише волю у власній хатї. З нашої цивілїзациї можуть сьміяти ся і називати єї висшою, але ми не хочемо заміняти єї на політичну неволю і анґлійску адміністрацию, котрої вартість знаємо з близька. Ми рішили ся анґлійскої землї не нарушувати і для мира принести всі можливі жертви з виїмком нашої независимости.

Кожде предложенє, кожде посередництво, котре не запоручувало би нам нашої независимости, відкинемо. Наші братя і сини уміють бити ся і умирати. Оранія і Трансваль мають тепер в поли 25.000 людий між котрими є 3000 африкандерів з Капляндy. Наші сили Анґлійцї подавали подвійно і потрійно. Тим хотїли виправдувати свої погроми і позолочувати свої побіди. Тимчасом мале війско, з котрого лише часть, приміром 800 людий взяла участь в бою, здержувало цілими тижднями 16.000 Анґлійців і убило або полонило їм 1.200 до 2000 людий. Страти нашого ворога знаємо дуже добре; они пять разів так великі як наші.

По анґлїйских социялїстах, видали члени Trades Union-ів маніфест против війни, на котрім зібрано 85.000 підписів. В маніфестї сказано: Се лож, що війну розпочато в обороні прав і свободи анґлїйских робітників занятих в Трансвалю. Половина чужинців Трансвалю своїть по стороні трансвальского правительства, а 8000 вступило до армії Бурів. Війна є ділом кількох хапчивих людий, котрі хочуть збогатити ся. Се війна мілїонерів — кінчить манїфест — не наша війна. Між першими підписами знаходять ся підписи вісьмох робітників, котрі тепер суть членами парляменту.

Новинки.

Львів дня 21-го цьвітня 1900

— **З надходячим сьвятом Воскресенія Христового** пересилаємо нашим Вп. Читателям сердечні желания. Христос Воскрес!

— **З Станиславова** пишуть: Всї верстви рускої суспільности в Станиславові мали сего року пир душевний, який їм зладив своїми духовними конференциями достойний архипастир Шептицкий. День-в-день проповідував то з проповідницї катедральної церкви, то з катедри шкільної, а яко

---

5)

В почутю обовязку.

(З француского — Кармен Сільви).

(Конець).

То була страшна борба. Щастє показало ся на моїй дорозї, принадне, ясне, боже! А побіч стояло двох людий! Одному з них приносила я розпуку; але він був сильний і міг оперти ся невзгодинам житя і міг також — моє серце бояло ся того — забути о мнї і глядати щастя де инде. Чи я мала право кидати тих двоє недужих в безмежну нужду? Я вже нічого не спала, а моє волосє посивіло в тих днях страшної борби. Герберт замітив то. Раз був добрий і ніжний, то знов напрасний і нечемний та завдно говорив, що не може так жити, що хоче мати домашне огнище, жінку і діти. Я страшно змарніла, а руки ломила аж до болю. Нераз говорила я єму:

— Колиб хоч мала певність, що вже мене не знає, що вже нікоди не верне до здоровля; але так!....

В тім часї не займалась я навіть Генрикою. Так, дійшло аж до того! Цілими годинами була під опікою няньки, бо я вмавляла в себе, що не можу стерпіти єї скреготу. Ні, тоді не була я цілком геройкою. На мене міг так сьвіт дивити ся, але я ні. Справдї, не знаємо, що дерево відчуває в своїм корінюю, коли буря хитає єго вершком. Дивуємось, бо хоробро опирало ся, навіть тоді, коли ломило ся єго галузє. Ах, як дуже бажала я дати зломити ся, пригнести, усхнути, щоби більше не жити, не терпіти більше! Я бажала фізично терпіти, щоби не відчувати тої немочи, в яку попала моя душа. Аби скріпити ся против самої себе, заповіла я в шпитали день мого приїзду. Тим способом була я вже звязана і не могла уступити.

Рінальдо не лиш що пізнав мене, але навіть сердечно мене цілував.

— Ах, моя підпоро, моя опікунко! — говорив до мене Вже вскорі, вскорі буду вилїчений. А тоді винагороджу тебе, моя вірна жінко! Не чую довкола себе нічого, лиш краки, але я знаю їх і вже не бою ся. Ще лиш трохи терпеливости, моя зоре, а верну до тебе і будемо жити разом щасливі, дуже щасливі!

Кожде єго слово було для мене ударом ножа. Він чув ся хорим, любив мене, вірив в мене як в спасенiє!

Я мусїла дуже нещасливо виглядати, коли вернула, бо всі наполохали ся, і питали чи може гірші були вісти.

— Ні, добрі! — відповідала я — єму ліпше. — Увійшов Герберт і почув мене. Здержував ся аж до хвилї, коли ми лишили ся самі; аж тоді скипів. Не знав, що в ним діє ся. Говорив дурниці, бігав по комнатї, з очами вліпленими в землю. Пізнїйше положив свою руку на устах Генрики, аби не скреготала, а коли побачив, що то не помагає, виніс єї до другої комнати. Я не сказала ні слова, лише дивила ся на него і позваляла єму всьо робити. Коли вернув, застав мене ще на тім самім місци, оперту о стіл і утомлену, немов би всі мої члени скаменїли.

— Іди собі! — відозвалась я до него — я так сплячa, що не можу слова промовити. Іди!

І я упала на канапу як мертва.

То був немов род удару. Я навіть не мала сили, щоби хотїти порушити ся. Забула як підносить ся голову і як уживає ся рук. Навіть язик не слухав. Я мусїла намагати ся, щоби мої слова мали яку таку звязь. Мої очи замикали ся мимо моєї волї а заснути не могла. Я була би нічого до уст не взяла, колиб мене Герберт до того не примушував та не просив при кождім куснику. Такий був добрий! Не говорив зі мною о нічім, що могло би мене зворушити. Раз або два рази на день приносили менї Генрику та клали близько мого лиця, щоби я могла єї поцїлувати; ми не могли ся обійти без себе.

Такий мій стан тревав би може не тиждні, але місяці, може цілі лїта, бо я не чула ніякої полекші, коли несподївано судьба додала менї конечного товчка. Прийшло письмо, в котрім менї доносили, що прийшла криза, якої так дуже побоювали ся у Рінальда. Мали мене візвати, коли би грозила єму смерть, щоби я могла єго ще раз побачити, але не скорше, аби не переривати спокою хорому. Ледве я перечитала той лист, зараз встала з ліжка і почала горячково убирати ся та бігала неспокійно по комнатї. З ослабленя я заганяла ся, ледве держала ся на ногах і ні о чім не знала, що зі мною діє ся.

Так застали мене Герберт і доктор дуже

муж науки і знавець сердець людських потрафив усе станути на степени духової інтелігенції своїх слухачів, а тим самим потрафив своїми проповідями, так з огляду на форму як і на зміст, увійти в душі вірних і силою свого слова ділати на їх серце, розум і волю. Для руської молодежи гімназияльної Епископ сам через три дні, рано і пополудни, в будинку гімназияльнім управляв реколекциями учеників, промовляючи ясним і правдиво приятельским способом просто до їх сердець, а опісля, четвертого дня, сам запричащав всїх учеників Русинів гімназиї. Труд Преосьвященого уміло оцінити і тїло учительске, в імени котрого директор п. Терликовский по остатній екзорті реколекцийній довшою промовою сердечно подякував Архипастирю, і сама молодїж, котра грімким „многая літа“ в церкві по причастию, а опісля подякою через своїх делегатів в палаті епископскій дала вираз своїх чувств для свого Владики.

— Товариство „Днїстер“ потребує кореспондента спосібного до кореспонденциї в рускім, польскім і нїмецкім язиці. Вимагана кваліфікация єсть: що найменше укінчена школа середна (гімназия, школа реальна або торговельна); платня привязана до тої посади єсть 1200 корон річно; принятє наступить на-разї провізорично, з застереженем часу проби. Подання лиш на письмі враз зі сьвідоцтвами і curriculum vitae належить вносити до кінця цьвітня на руки Дирекциї товариства, Львів, ринок 10.

— Пожар. З Монастириск пишуть: Дня 16 цьвітня страшний огонь навістив село Григорів коло Монастириск. Пожар розпочав ся около 6-ої години і при сильнім вітрі знищив в короткім часї 40 загород. О ратунку не було й бесїди, бо всї огневі прилади погоріли. Вскорі прибула пожарна сторожа з Монастириск під проводом пана Витошиньского і разом з жандармерию з Монастириск почала енергічно гасити огонь. Спроваджено кілька сикавок з доохрестних сїл і гашено до 12. години в ночи. Лиш їм треба завдячити, що цїле село не пішло з димом. Вид села страшний, лиш де-неде сторчать білі стїни, більше як 40 родин лишило ся без даху і без хлїба, бо згоріло і 800 кірців збіжа.

— О туркуси. Сими днями відбув ся у Відни рідкий а інтересний з двох взглядів процес. Розходило ся о продаж фальшивих туркусів, а пізваний і позовник як і більша часть сьвідків були перскими підданими. Процес відбував ся по части в перскій, по части в турецкій мові при помочи товмачів. У Відни осів Перз Могамед Касім Ібрагім, котрий торгує дорогоцїнними каменями. Торік купив він у свого земляка Ісмаіла Разагова, котрий торгує туркусами, 197.750 камінців, самих туркусів всїлякої величини і заплатив за них по части готівкою, по части векслями 11.500 зр. Але по якімсь часї побачив Ібрагім, що его туркуси чогось дуже побліди, а перед тим були такі красні синенькі. Показало ся, що Ісмаіл — аллах би его побив — підмалював камінцї і то не краскою, лиш звичайною водою. Намочив камінцї, а коли они досить втягнули в себе води, обтер їх зверха і продав. Камінцї показували дуже красну темно-синю краску, коли же зовсїм висхли і вода з них випарувала, они поблідли. Але не досить того; до купленого числа не доставало ще 20.000 штук камінців. Ібрагім вніс позов до перского посольства, але в своїм суді програв процес і тому запізвав свого противника перед віденьский суд і домагав ся знесеня угоди купна та відшкодованя. Разагов знову запізвав Ібрагіма о заплату недоплачених 1.000 К., а правний его заступник доказував, що туркуси не були штучно фарбовані, що Ібрагім їх часто видів і що їх післано ему просто з Москви. Процес тягнув ся кілька днів і закінчив ся остаточно тим, що віденьский судия — аллах нехай дасть ему осьме небо — сказав, що Разагов винен і має Ібрагімови заплатити 1.000 К., а Ібрагім не потребує заплатити ему недоплачених 1.000 К., однакож угода купна має позістати незміненою. Суд сказав, що процес доказав, що камінцї були фарбовані, але не доказав того, щоби не доставало 20.000 штук.

— Честний злодій. Онодї закрав ся якийсь невислїджений досї злодій до мешканя п. Маєвского при ул. Академічній і забрав з шафки золотий годинник і калитку з 150 зр. Вчера одержав п. Маєвский дивну посилку. Листонос приніс єму власну его калитку, розуміє ся без гроший. Злодій мабуть бояв ся задержати єї при собі і вкинув єї до почтової скринки. Урядник сортуючи листи на почтї, подибав цїкаву посилку і по картках, які находили ся в калитцї, дійшов до єї властителя.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Межисадьба або саджене одних ростин межи другими. Задача господаря, особливо в нинїшних часах, єст використати кождий кусень землї, навіть і т..., яка ще лишає ся межи засадженими ростинами, і в той спосіб збільшати число ужиточних ростин. Межисадьба практикує ся найчастїйше в городї, але так само можна єї уживати иноді з великим хісном і на поли. На одній і тій самій грядцї або й на однім і тім самім поли можна садити по кілька ростин разом, але треба мати практику, і знати, що і як садити, щоби опісля замість хісна не мати шкоди. Передовсїм треба зважати на то, чи земля догідна однаково для всїх тих ростин, що хочемо садити одні між другими; відтак чи одна ростина не заглушить другу, або в якій иншій спосіб одна другій не зашкодить; наконець, чи при збираню не буде якої перешкоди. В городї можна в ріжний спосіб садити множество ростин одних між другими, і годї навіть всї ті способи тут наводити. Ось н. пр. так: В цьвітни садить ся в першій кватирі (сьвіжо погноєній) на одній грядцї каляріпу, а скоро єї збере ся, садить ся салату, а межи нею селеру. Маємо отже три ростини на одній грядцї. В другій кватирі (гноєній перед роком) сїє ся цибулю, в червни садить ся салату і сїє ся помежи ню рядками ранну голяндску каротку (моркву). В третій кватирі: в марті ранний горох карлик а помежи него цибулю, каротку і бураки на насїнє і т. д. В подібний спосіб можна поступати і в поли. Межи бараболю н. пр. можна садити біб. Межи кукурудзою садить ся гарбузи і засїває ся коловатні. Межи кукурузою близько хати можна иноді догідно садити і огірки. Межи горохом в поли можна сїяти иноді бобик, котрий опісля піддержує горох і не дає ему вилягати. Межисадьба, особливо в городї, дає великі користи, лиш, що правда, треба на нїй розуміти ся; хто же возьме ся розумно до неї, переконає ся борзо, що город буде ему давати в двоє або й в трое тілько, що давав давнїйше, без межисадьби.

здивовані і більше наполохані як утїшені. Я так мало знала, що зі мною діє ся, — що їх оклики здивованя не звернули моєї уваги.

— Я вже досить наслабувала ся — сказала я — тепер вже не маю часу слабувати.

З Гербертом не говорила я нї слова о тім, що нас найбільше займало. Читав менї дуже богато, не знаючи сам що читає, а я не знала, що слухаю. Прочий час проводила я на ходженю по комнатї, як дикий звір в клїтцї.

— Незадовго буду як Генрика — сказала я раз — вже не можу висидїти спокійно!

— Не говори! — відповів Герберт і дивно на мене подивив ся. Час видавав ся менї тодї як вічність довгий і прикрий; я все ще ждала на лист. Аж тепер на жаль бачу, який спокійний був той час для мене. То була моя послїдна весна з бурями і блискавками, з тяжкими хмарами, нагле випогодженим небом і буйною ростинністю! — Гадаючи о тім, чую ся молодшою. То була немов хитрість судьби, щоби я могла лїпше зрозуміти велич мого пожертвованя. О будучности ми нїколи не говорили, але о минувшости безнастанно. Якже я ему дякувала за кожду хвилю справжнього щастя в моїм житю! Як знов він дякував менї, за то, що я була его провідною звіздою! Вкінци одного дня, лист, що прийшов з шпиталя, привів мене до дїйстности. Сам его вид занепокоїв мене. Письмо хоч з трудом начертане змінене, було від Рінальда. В першій хвили руки так менї трясли ся, що я немала сили его отворити. Ось его зміст:

„Моя дорога і вірна жінко!

З глубини серця складаю Богу дяку, що вивів мене з темноти і позволив менї знов побачити сонце. За два дни буду в твоїх раменах.

Все твій
Рінальдо“.

Разом з тим прийшов лист від директора заведеня. Рінальдо — писав він — немов чудом вилїчений і так дуже домагав ся вернути до дому, що дальше не можна було противити ся его волї. При відповіднім житю і поведеню буде можна удержати его в теперішнім здоровлю. Я перечитала лист що найменше десять разів, а коли читала здавалось менї, що довкола мене отворила ся якась пропасть, глубока, бездонна, вічна. То було зле з моєї сторони, що я більше гадала о Герберті, як моїм чоловіцї; але що дїяти, я не ангел. Хоч то добре, що не маємо на чолї виписаних наших гадок, що уста уміють мовчати і не зраджують серця. Лиш Бог і я знаємо, кілько я перетерпіла в тій годинї: немов би мене глубоко погребано і прикрито тяжким каменем на віки. Коли прийшов Герберт, подала я ему лист мовчки. Перечитав его поспішно, відтак зімняв в руцї, знов его розложив, ще раз перечитав, а руки дрожали ему і сльози спадали на папір. Я кинула ся в его обійми і довго дуже довго тулила ся до его серця. В тій страшній хвили не могли ми промовити до себе. Він лиш осушував мої сльози своїми послїдними поцїлуями і зітхав, немов би его грудь мала розірвати ся Кілька разів хотів промовити, але не міг; похилив голову і усьміхав ся.... як умираючий. Вкінци кинув ся до дверий, ще раз обернув ся, переслав менї рукою послїдний поцїлуй і.... довкола стало пусто. Осліплена сльозами упала я на коліна, на тім самім місци де стояла. І я не умерла тодї! Видко що я дуже сильна! Біль розривав менї серце, немов би его різав розпаленими ножами. Я затискала зуби, аби не кричати. Нараз почула я немов десь далеко, що Генрика скрегоче зубами і коли підвела ся, побачила в дверех дитину, що стояла на своїх ніжках, як маре́во. Підбігла до мене на пальцях і виліпетала щось подібне як „мама“. За нею ішла нянька сияюча з радости, що несподїванка удала ся; але рівночасно налякала ся, побачивши моє зворушене. Однако зараз почала з вдоволенем оповідати, як взяла ся до того, щоби зробити таке чудо.

Отже я приготовила для Рінальда комнату Генрики, котра від тепер мала спати зі мною. Від того дня не мала я вже первів, були на все знищені. Так, але требаж дальше лист писати. — На чім же я перестала?

„Зрозумієш моє мовчане“.

Коли би знала всї подробицї, зрозуміла би ще лїпше.

„Щож маю тобі сказати о тих лїтах так до себе подібних, виповнених лише неспокоєм і надією аж до хвилї, коли Генрика почала ходити на коротко перед виздоровленем свого вітця? Та хвиля була так торжественна, що тяжко аби ти могла собі то уявити. Рінальдо вернув як старець. Сумно приглядав ся мому сивому волосю, а коли побачив Генрику, спитав: Чи то наше?... Не скінчив, але так страшно заридав, що мене обняв величезний страх; я бояла ся нового нападу у него. Однако буря минула без сумних наслїдків. Противно, здавало ся, що позбув ся чогось болючого. Був дуже ніжний і люблячий!...“

Ще его бачу, як бере перший раз Генрику на коліна; одною рукою тулив єї голову до своєї груди, а другою держав єї ручки, але инакше цїлком инакше як Герберт! І я обняла їх моїми руками, мою стару і мою малу дитину, а в глубині мого серця просила їх о прощене, що могла на хвилю забути о них.

„Від того часу не лучило ся нїчого важнїйшого в моїм житю. Генрика виросла на хорошу дівчину і вимавляє кілька слів, але їх розуміємо лиш я і Рінальдо. Рінальдо проходжує ся цїлими годинами, опертий на моїм рамени. Приглядаємо ся

— Кукурудза або тендериця (на Лемківщині) єсть ростиною, котра походить з Америки і побіч рижу виживляє найбільше людий на сьвіті. Она має цьвіт роздїлений але на однім пни: цьвіт пиляковий або мужеский на вершку у великій волоти, а цьвіт стовпиковий або женьский в боку стебла на нашульці, то, що звичайно називаємо „прядивом", довгі звисаючі з шульки зеленево білі волоски, шийки стовпиків. Від кождого недоспілого зерна іде один такий волос. Єсть лиш один рід кукурудзи, але з него наробило ся тілько всїляких відмін, і они після ґрунту та управи так зміняють ся, що годі їх всїх докладно означити. Найважнїйші для нас суть слїдуючі: 1) Кукурудза звичайна, котру сіють на зерно, буває середно велика, має зерно велике, всїлякої барви, потребує богато тепла. До сеї відміни належить угорска. У нас удає ся хиба в городі. — 2) Кіньский зуб, величезна, у нас не доспіває, не має зерна і єї сіють лиш на пашу. Зерно має велике, плоске а після барви верна буває кіньский зуб білий, жовтий і червоний. — 3) Кукурудза ранна жовта звана також карантен, має зерно круглаве біле або блїдо жовте. — 4) Кукурудза серпнева або чінквантіно (cinquantino) буває на 4 до 5 стіп висока, доспіває трохи пізнїйше як попередна, має зерно круглаве темно жовтої барви. — 5) Кукурудза карлик, малого росту до трох стіп висока, єсть найраннїйша зі всїх бо доспіває до трох місяців, має зерно найделїкатнїйшого смаку, маленьке майже зовсїм кругле, дрібнє ясно-жовтої барви. До управи на великі розміри не надає ся задля того, що за мало зародлива але для домашного ужитку дуже добра. — 6) Кукурудза баденьска, росте високо і єсть дуже зародлива; — 7) Кукурудза бурґундска; — 8) Кукурудза канарийска звана канарком, також короля Филипа; — 9) Кукурудза золота. Найвідповіднїйші для нас до управи суть: кукурудза ранна, жовта баденьска і серпнева, канарок і золота в сторонах де часто буває посуха; кіньский зуб на пашу. Кукурудза потребує богато тепла, длятого раннї єї відміни належать до полудневих сторін, а чим більше сіяти їх на півночи, тим менше они борзо доспівають. Зерно ранних відмін буває мале але й значно твердше і має більшу вагу. Пізна кукурудза вироджує ся в сторонах, де часто дощі перепадають, де земля урожайна а мірна теплота. Пізні відміни ростуть дуже високо та й зерно буде більше, але рідке і менше має муки в собі. Кукурудза удає ся на тяжких і легких ґрунтах; в сторонах, положених дальше на північ, потребує она затишного місця і легкого ґрунту, котрий би борзо огрівав ся. Мокрого ґрунту не любить а посуху видержує навіть і довшу. Кукурудза може рік по році удавати ся на тім самім поли а по конюшині і на повинах удає ся знаменито. По кукурудзі можна сіяти, коли она ранна, пізнє озиме збіже, або по пізних відмінах пізнє яре збіже. Кукурудза любить обірник і видає по нїм дуже добре а лихші ґрунти треба навіть конче гноїти; можна ужити також томасівки і каініту та компосту. Земля під кукурудзу мусить бути добре оброблена, глубоко зрушена і без грудок. Гноїти можна в осени і обірник зараз приорати, або гноїть ся з весни і зараз обсіває. На насінє найлїпше держати зерно в шульках, а вибирати лиш найкрасші шульки, рівно грубі а не такі, що на однім кінци грубші, на другім тонші; а з шульків брати то зерно, що по середині або в долїшній третині. Чим дальше на північ, тим лїпше брати на насінє раннї відміни н. пр. з полудневої Угорщини, з Дальматиї і Італії, бо они борзо увикнуть до місця. Молода кукурудза єсть дуже чутлива на приморозки, длятого треба сїяти кукурудзу аж тогди коли нема обави приморозків, отже в теплїйших сторонах під конець цьвітня в холоднїйших з початком мая. Коли би вимерзла, то плїхші треба позасаджувати намоченю. Звичайно сіють у нас рукою, при чім виходить дуже богато зерна. Лїпше садити під значник. В суху пору поле добре заволочує ся і привалковує ся а відтак робить ся значником рівцї вздовж і впоперек а в місцях, де рівцї перетинають ся, садить ся 3 або 4 найбільше на 5 цент. глубоко і вкриває ся легко землею, насуваючи ногою землї на зерно. Скоро кукурудза зійде і підросте на долоню високо обсапує ся єї перший раз. Коли кукурудза висока на 26—40 цент. обсипує ся єї другий раз і прориває ся. Після потреби підгортає ся і обсипує ся ще раз або й другий. Заким кукурудза зачне цвисти, вся робота повинна бути готова і тогди вже треба єї лишити в спокою.

— Які курки найлїпше держати? На се питанє не можна від разу відповісти: такі а такі, бо треба насамперед знати, якої кому потреба. Хтось хоче мати курку, котра би найлїпше несла ся, другий хоче мати кури на мясо, инший на розплодок, ще инший держав би для краси, отже для кождого треба иншої найлїпшої. Длятого треба знати ось що: На квочки добрі кохіни і брама; недобрі італїяньскі, ішпаньскі і францускі раси. — На мясо добрі доркінґи, кревкери, лянґшани і домінїканки. — Дуже добре несуть ся італїяньскі, кохіни, брама, вaендотки; добре мінорки і гамбурки. — Скоро дорастають і легко та борзо порастають в піре італїяньскі, до 18 недїль зачинають вже нести ся; поволи порастають в піре Ляфлеш і ішпаньскі. — Високо лїтають кревкерки, гамбурки і італїянки; тяжкі раси держить і низька огорожа. — Господар, котрий для зиску хоче брати ся до годівлї курий, мусить уважати на то, щоби мав расу курок добрих на квочки н. пр. кохіни а побіч них не здалї на квочки а добрі до несеня італїянки і т. п.

цьвітам і мотилям, та веселимо ся теплим проміннєм сонця, або, як зимно, видом снїгу і листя, гоненого вітрами. Уявляємо собі то листє як живі єства і видумуємо навіть істериї та байки, що стоять з ними в звязи, а коли прохожі стають і приглядають ся нам, я не клопочу ся, але все відважно дивлю ся на них доки не перейдуть.

„Читаємо також богато разом, і він часто при тім засипляє, а я тоді читаю дальше, аби не пробудив ся. Також граємо в доміно і льотерию, і уявляємо собі, що вскорі і Генрика буде належати до нашого товариства.

„Рінальдо має також велику прикмістість коли чеше Генрику; розплїтає єї коси, а відтак знов заплїтає, і так сидить нераз цїлими годинами. Між тим я можу спокійно займати ся всїми важнїйшими домашними справами. Так маєш в менї майже голову родини, що править всїми справами.

„З того всього бачиш, що мій дім не відповідний для молодого чоловіка, бо наше житє дуже одностайне. Даруй, що так розписала ся. Ти сама тому винна, і може не будеш мати терпеливости, аби его перечитати. Щож дїяти, я вже стара і нудна, тим більше, що рідко коли маю нагоду поговорити.

„А тепер вже бувай здорова! Пришли менї через сина твою фотоґрафію, аби я бодай могла знати, як тепер виглядаєш. Дякую тобі за память; було менї дуже мило.

Твоя стара

Аґата".

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Стан засївів. Після урядового справозданя стан засївів в монархії представляє ся як слїдує: Жито потерпіло дуже в Чехії і на Мораві треба буде значну часть переорати. — Пшениця взагалї лїпше перезимувала. Миши всюди наробили великої шкоди. Ярі засїви значно опізнили ся а то опізненє може мати дуже шкідливі наслїдки. В Галичині і на Буковині, в Чехах і на Шлеску та в краях альпейских ярі засїви не скінчать ся скорше аж з початком мая. — Кукурудза ще нигде не сїяна; садженє бараболь дуже опізнило ся; цукрові буряки ледви що зачато садити. — Дерева овочеві опізнили ся також в розвитку, але всюди мають богато пупінків цьвітових.

Цїна подана в короновій валюті.

— Цїна збіжа у Львові дня 20-ого цьвітня: Пшениця 7·40 до 7·60 Кор.; жито 5·60 до 5·80; овес 5·20 до 5·50; ячмінь пашний 5·50 до 6·50; ячмінь броварний —·— до —·—; горох до вареня 6·50 до 15·—; вика 6·50 до 7·50; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до—·—; бобик 5·25 до 5·75; гречка 7·60 до 8·—; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 6·— до 6·50; хміль—·— до—·—; ріпак 11·— до 11·30. Все за 50 кільо loco Львів.

— Цїна телят, безрог і овець на заріз: На торг до Відня привезено дня 19 цьвітня 2957 штук телят, 1569 штук живих а 1945 штук патрошених безрог, 211 штук патрошених овець і 1069 ягнят. За патрошені телята плачено по 80 до 96 сот., за живі — до — сот., за лїпші 0·98 до 1·08 К.; за найлїпші по 1·10 до 1·16 К. За молоді безроги 68 до 84 сот., за патрошені на мясо 92 с. до 1 К., за підсвинки 80 до 92 сот. За патрошені вівцї 70 до 84 сот. за кільо. Пара ягнят по 12 до 24 К. — Живі вівцї плачено по 50 до 53 сот. за кільо; бракові по 42 до 45 с. за кільо.

Телеґрами.

Відень 21 цьвітня. В тутешних войскових кругах ходять вісти, що на сегорічні маневри осїнні прийдуть до Галичини цїсар Вільгельм II. і король Альберт саский.

Відень 21 цьвітня. Стоваришеня ветеранів войскових у Відни і Долїшній Австриї як і охотничі сторожі огневі ухвалили устроїти спільне торжество в 70-ті роковини уродин Цїсаря. Ті стоваришеня мають разом до 40.000 членів.

Льондон 21 цьвітня. З Алївальнорт доносять, що сполученє телеґрафічне у всхідній Оранії перерване. — З бурского жерела доносять, що під Вепенер стоїть 8 до 10 тисяч Бурів з 15 пушками.

Капштадт 21 цьвітня. З причини розпочатого походу анґлійских войск, заострено цензуру телеґрам.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрі то вступ займає 78 сторін, додані що до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).